

bleve sprukne ved første Skud; senere har jeg imidlertid seet, at dette ikke er Tilfældet; jeg har seet, at de holde sig hele, og at de altsaa godt kunne bruges oftere i Fredstid, og, hvis de kunde opsamlles, ogsaa i Krigstid, og endda være i samme gode Stand, som da de brugtes første Gang. Jeg nægter ikke, at Papirspatroner have den gode Egenstabs, at de kunne forsvædges af Soldaten selv, naar han er forsynet med de fornødne Rekviziter, Krudt, Vly og Støbform; men dog have Patronhullere af Kobber saa mange gode Egenstaber fremfor de andre, at jeg holder paa dem. Paa et ganske andet Standpunkt staaer jeg med Hensyn til Bagladevaabens Anskaffelse for Cavalleriet. Jeg skal strax forudskikke den Bemærkning, at Grunden hertil ikke ligger i nogenjomhelst Mistillid til Krigsministeren; ja, jeg vil gaae videre og sige, at af de senere Krigsministre — enhver af disse ærede Herrer naturligtvis usfortalt — er der Ingen, jeg har større Tillid til end den nærværende. Hans tekniske Indsigt, Erfaring og Videnstabelighed ere mig Borgen for, at han, i det Mindste fuldt saa vel, ja, jeg tør nok sige bedre end hans Forgængere, vil vide at finde det Rette ved Anskaffelsen. Det er heller ikke, i det Mindste ikke ubelukkende, det finansielle Hensyn, der gjør, at jeg ikke kan give min Stemme til Anskaffelsen af Baglade-carabiner til Cavalleriet. Derjom den høitærede Minister havde sagt, at han behøvede 33,000 Infanterivejvæver af ny Construction, altsaa det samme Antal, som der nu forlanges til Infanteri og Cavalleri, saa skulde jeg ikke have havt nogen Betænkelighed ved at bevilge den dertil fornødne Sum; det er kun af Hensyn til Anvendelsen af Penge til at anstafte Carabiner, at jeg ikke godt kan samstemme med Mindretallet i Udvalget. Det er naturligtvis lige saa lidt Mistillid til den Vaabenart, som her er Tale om, der bringer mig til at have den Mening, at man ikke bør give Cavalleriet et saadant Vaaben i Haanden. Jeg mener tværtimod, at der deri bør sees et Tegn paa Tillid, idet Nægtelsen af Penge til Anskaffelsen af Carabiner netop er begrundet i, at Cavalleriet for Dieblisset er saaledes, at det ikke behøver den hyderligere Styrke, som skulde ligge deri, at det er forsynet med Carabiner. Jeg

troer, at Cavalleriet nu er stærkere, end det vilde være, hvis det fik den nye Bevæbning. De tidligere Krigsministre havde jo ganske andre Grunde end den nærværende, saasnart der var Tale om Cavalleriets Forøgelse. Jeg veed nu vel, at der for Dieblisset ikke er Tale om Cavalleriets Forøgelse, men om dets Bevæbning; men jeg skal dog bemærke, at det ene paa en Maade er afhængigt af det andet; i det Dieblis, vi give vort Samtykke til Cavalleriets Forsyning med Bagladevejvæver, have vi paa en Maade bestemt Cavalleriets Styrke. Man kan jo nemlig da bagefter altid sige: Anskaffelsen af Vaaben er nu engang gjort; vilde det nu ikke være besynderligt, om man ikke havde ligesaa meget Mandstabs, som man har Vaaben? Det ene er altsaa afhængigt af det andet. Den nærværende Krigsminister gaaer ud fra — jeg maa berøre disse Ting, thi det er derpaa, at jeg maa begrunde min Nægtelse, — at Cavalleriet især skal anvendes til at besætte fremadliggende vigtige Punkter. Jeg maa da spørge: Er det taktiske eller strategiske Punkter? Er det Punkter, som ligge indenfor Virkningskuglen af Fægtningen? Er dette Tilfældet, da vil Cavalleriet snart blive fortrængt af fjendtligt Infanteri eller overlegent fjendtligt Cavalleri. Er det derimod strategiske Punkter, der skulle besættes, Punkter, som ligge udenfor Fægtningens Omraade og ere uafhængige af Fægtningen, da vilde det være at exponere Cavalleriet paa en temmelig uforførlig Maade, især da der her kun kan være Tale om at bruge en ganske ringe Deel af Cavalleriet paa denne Maade; thi vi have jo f. Ex. ikke saadanne Rosafværme, eller overhovedet en saa stor Styrke af Cavalleri, som de store Magter have og nødvendigvis maae have til deres offensive Krige. Det have vi ikke, og det kunne vi ikke have, og derfor vilde det Punkt, som vi saaledes besatte med Cavalleri, aldrig kunne holde sig længe, idet tværtimod det Cavalleri, som man saaledes havde kastet frem, snart vilde være præsideret af Fjenden, og enten blive taget tilfange eller ødelagt. Dette vilde være uundgaaeligt under vore Forhold. Den høitærede Krigsminister har dernæst nævnt som en Op-gave for Cavalleriet: Forposttjenesten. I den Henseende kan jeg paa ingen Maade være enig